

Es pot dir que l'any 1992-93 va marcar la filà de forma positiva perquè des d'aquest any els Alcodians van entrar dintre l'era moderna dels càrrecs festers. Aquesta era ha estat molt criticada per molts per la despesa econòmica que suposa i alabada per altres pel calfament de cap que ha suposat per a molta gent el fet de fer que la festa vaja superant-se a sí mateixa any rere any.

Els Alcodians van començar els seus anys de càrrec amb molta il·lusió, com totes les filaes, i moltes ganes de fer-ho tot, tant bé com era possible i jo crec que es va aconseguir i que l'experiència va ser, almenys, positiva i enriquidora. Recordem que una filà sols ostenta una alferesia i una capitania cada 14 anys. Aquestos dos anys de càrrec cal viure'ls, per tant, amb molta intensitat.

Aquesta crònica deu relatar només l'any 92-93, any de l'alferesia alcodiana i cal recordar que hi van haver un munt d'activitats amb molts protagonistes. En realitat deurien fer-se tres cròniques en una sola: la de l'Alferes i cavallers, la de l'esquadra de negres i la pròpia de la filà. S'hi aniran barrejant les tres per tal de fer-ho cronològicament conforme va succeir.

Per començar l'any de càrrec, cal saber qui seria el protagonista principal de tot açò. Es pot dir que la forma d'elecció de l'Alferes 93 va ser un poquet especial. S'ajuntaren per a l'ocasió onze individus alcodians i proposaren a la filà que ells portarien avant l'alferesia, eixint l'Alferes d'un sorteig que ells ja farien.

I així va ser, el dia 1 de maig de 1992, al taller de Carlos Martínez es va fer el sorteig en qüestió, eixint anomenat Alferes de la filà Alcodians 1993 Jordi Seguí Romá "Quaranta". Per a fer el sorteig es va utilitzar un bombo xicotet ple de boletes amb números que corresponien a cadascun dels que formaven aquesta colla. A mesura que anaven eixint boletes, els que tenien adjudicats eixos números, anaven eliminant-se de la possibilitat d'ostentar el càrrec. L'última boleta que va quedar va ser la de l'amic Jordi, que li va donar l'honor de fer el càrrec d'Alferes, que després portaria avant amb moltíssima dignitat. Malgrat el rumor que es creà al voltant que el sorteig estava pastat, qui escriu dona fe de que no va ser així, com queda reflectit en el video que es gravà en aquell moment.

Hi havia alguns cavallers amb possibilitat de cedir el seu lloc d'Alferes en l'Entrada als pares respectius, per ser aquestos fundadors de la filà, si la sort els acompanyava al sorteig. Tots els altres cavallers hi estaven plenament d'acord i així es produí al ser Jordi la persona en que va recaure la sort. Son pare, Jordi Seguí Ripoll, ostentaria el càrrec d'Alferes a l'Entrada de les pròximes festes, mentre ell passaria a ser un cavaller més.

Una setmana més tard, i amb el permís de la junta, José Moïña, dissenyador dels "trages" i almogàver completà la llista de 13 persones, 12 més l'Alferes que portarien avant la tasca encomanada.

L'endemà, 2 de maig, tingué lloc en la filà un "ensayo" on el primer tro, Santi, comunicà a la filà el resultat del sorteig i digué el nom de l'Alferes què va ser rebut amb un fort aplaudiment. Cal dir que hi era present el que seria opositor de Jordi les pròximes festes, l'Alferes Mudéjar, Ramiro Gisbert. Contrastava la joventut del nostre Alferes amb la veterania de l'Alferes moro.

El dia 11 de juny es feu el sorteig del xiquet Sant Jordiet presentant-ne la filà quatre candidats què eren: Jorge Ferrero, Mauro Reig, Pau Seguí i Adrián

Vilaplana. Malgrat tenir el 22% de possibilitats d'aconseguir-ho no hi hagué sort i ens quedàrem de nou sense Sant Jordiet.

El dia 25 de juny tingué lloc una estampació de samarretes i mocadors a càrrec d'alguns cavallers, material que seria utilitzat posteriorment en alguns events de la filà, com per exemple en la Dinà.

El dia 27 de juny i, com es pot comprovar, sense perdre temps, s'ajuntaren els protagonistes de l'alferesia en la Tasca Rafa per tal de fer la presentació de "trages" dels cavallers. No sols anaren els mateixos cavallers, sinó també l'Alferes, el primer tro, Santi Segura, el darrer tro, José Luis Boronat i el dissenyador, José Moiña, a banda de les dones de cadascun d'ells.

L'emoció fou màxima quan Juan Luis González, maniquí triat per a l'event, entrà per la porta amb el "trage", col·locant tot el món al Partidor el dia 22 d'abril. Va pujar, fins i tot a una taula, i va deixar que la gent mirara i admirara l'obra de José Moiña. El somni anava complint-se.

El dia 5 de juliol els esportistes alcodians es donaren cita al "camet" dels Salesians per celebrar l'encontre anual de futbol del dia de la Dinà. Sense lesionats transcorregué el partit per a finalitzar amb l'esmorzar de rigor. Després, i al Mas de Pastor, a la partida Llacunes, no faltaren la missa i els cotos i a la fi, tots asseguts en taula per dinar. Les filaetes i la bona música festera foren presents acompanyades d'un oratge magnífic.

El dia 25 de juliol es fa una primera presentació dels "trajes" de les dones dels cavallers i d'altres amigues, al local de Jose Moiña. La model fou Ana, la dona de Jose Moiña.

El dia 5 de setembre, els cavallers i l'Alferes realitzaren un "ensayo" a nivell particular i amb equip de música per a celebrar la tornada de les vacances.

El dia 19 de setembre, encara respirant-se l'ambient de les vacances d'estiu, tingué lloc un "ensayo" de l'esquadra de negres acompanyats per l'Alferes i alguns imaginàries. En aquest moment ja es pogueren sentir les notes de la marxa cristiana "Als Cristians" del mestre José Maria Valls Satorres, què acompanyaria els protagonistes fins el dia 22 d'abril on podrien lluir-la i gaudir-la.

El dia 25 de setembre, després de celebrar la missa de difunts de la filà a l'església de Sant Jordi oficiada per Don Jesús Rodríguez Camarena, s'ajuntà de nou la filà per diversos motius en el nostre local. L'acte el dirigí Adolfo Seguí.

Primerament fou el comiat a Miguel Munera, conserge dels Alcodians durant un munt d'anys. El reconeixement era obligatori i li regalàrem un Sant Jordi perquè no s'oblidara de nosaltres.

El segon motiu fou el repartiment d'unes fotos de la fiança donada al Casal, consistent en una vidriera a dos cares, disseny dels individus alcodians i germans José Domingo i Jordi Sempere Vicedo. Reberen fotos tots dos dissenyadors per la seua col·laboració, i també la comunitat Salesiana

representada pel seu director, Antonio Echeto i la mateixa filà a fi que quedara penjada en les seues parets com a record.

La tercera raó d'aquest nou encontre fou la presentació del cartell de l'Alferes, obra, novament, dels germans Sempere Vicedo i que fou destapat pels Alferes Jordi Seguí pare i fill.

A la fi de tot açò, com no?, hi hagué un "ensayo".

Dins els actes previs al Mig Any, el campionat de cotos és un dels més relevants i coneguts. La filà, en ostentar l'alferesia, fou seu de les semifinals, celebrades el dia 7 d'octubre. Uns dies abans es va celebrar el campionat intern on isqueren guanyadors i, per tant, representants del trofeu interfilaes, la parella Jaume Rico i Miquel Pérez. Aquest últim, per motius de faena, cedí el seu lloc a Tato Morató. Així doncs, la parella Morató-Rico, representà la filà Alcodians, i va ser eliminada en la primera ronda. La sort no ens acompanyà.

El 8 d'octubre, els cavallers i l'Alferes gaudirien d'un nou "ensayo" particular amb equip.

El 16 d'octubre, envoltats per l'aroma especial d'estar celebrant el Mig Any, tingué lloc la presentació de càrrecs al Círculo Industrial. La presentació de Jordi corregué a càrrec de Alexandre Martínez "Txambra" que va fer un perfecte retrat fester del nostre Alferes, tot destacant la seua veterania, malgrat la joventut, de que feia gala. La intervenció acabà amb un fort aplaudiment de tots els presents, sobretot dels alcodians que allà hi eren. Val a dir que n'eren molts entre cavallers, esquadra de negres, junta de la filà i altres individus. Jordi va rebre la insígnia que li donava oficialitat al càrrec de mans del President Octavio Rico. Tot acabà, com no pot ser d'una altra manera, sota els sons de marxes mores i cristianes què tant ens agraden.

L'endemà, 17 d'octubre fou el dia gran del Mig Any amb el concurs de l'olla, en el qual quedarem tercers com tots els anys. Malgrat tot, devem continuar donant les gràcies a Herminio, Alberto, Antuán i Felo per la feina i l'estima que posaren en la realització d'aquest menjar. S'aprofità el moment per a penjar a la filà uns dibuixos humorístics on es comptaven els dies que faltaven fins festes. Després de donar compte de l'olla, tingué lloc la tradicional "entraeta", aquesta vegada per Sant Nicolau.

El dia 20 d'octubre fou anomenat com a Veterà Fester de l'Associació de Sant Jordi, Jordi Seguí Ripoll, qui rebé el pergamí de mans del seu fill i Alferes Jordi Seguí Romá. De vegades, les casualitats en la vida ens porten a aquests moments tan emotius.

El dia 25 d'octubre va ser la tradicional visita a Fontilles i al seu sanatori. La nostra filà no falta mai a aquest acte tan bonic i amb tanta demostració de humanitat.

El 31 d'octubre continuaren les emocions amb la presentació del "trage" de l'esquadra de negres al Restaurant "La Montaña" de Cocentaina en plena fira de Tots Sants. A banda dels esquadres i les seues dones, es donaren cita també els imaginàries, el primer tro, l'Alferes i la favorita, el dissenyador Jordi

Sellés, la maquilladora Mila, el metalliste Alberto Domínguez i l'artista que féu el "traje", Fermín Vélez. Tots acompanyats per les dones o els hòmens, segons es mire.

En aquest cas, la prova de foc la dugué avant el company Màrius Gomar amb un gran èxit reflectit en les cares de cadascun dels presents, sobretot dels qui mesos més tard el portarien posat. Tot el món contemplà la figura de Màrius amb un pèl d'emoció, amb un èxit especial del "casco", què molta gent se l'emprovà per veure'n la seua comoditat, perquè el volum era considerable.

El punt final a la festa el va posar l'Alferes Jordi i la favorita Fina, què sorprengueren a tots amb un pastís què portava la figura de l'esquadra feta de caramel per damunt. Detall de bon gust per l'originalitat i pel sabor. El mateix Alferes ens convidava a un altre sopar en dates pròximes per a continuar festejant aquest any tan especial. Continuà la festa envoltada de música i de "filaetes".

El dia 21 de novembre es féu, al teatre del col·legi, la presentació dels "trages" del "boato" per a dones, obra d'Alejandro Soler. L'assistència fou molt elevada, però després molt poquetes s'hi apuntaren als diversos vestits. Açò va ser, fins i tot, beneficiós, per poder traure un "boato" fluid i compacte.

El dia 27 de setembre es donaren cita als locals de C.E.E.I., del que fou director el nostre Alferes, les dones dels cavallers per tal de fer una nova presentació del "traje" que lluirien el dia 22 d'abril. Tot el món en quedà d'acord i satisfet. N'hi havien 19 dones.

L'endemà, 28 de novembre, gaudírem tots d'un nou "ensayo", com també el dia 18 de desembre, en portes de les festes de Nadal.

El 4 de desembre s'hi juntaren Alferes i cavallers per relitzar un nou "ensayo" privat amb equip.

El dia de Reis, 6 de gener, dos dels cavallers de l'Alferes es transformaren en el Rei Baltasar i el seu patge per a portar un poquet de felicitat a la Residència d'Ancians de San José, en la visita anual que hi organitza l'Associació d'Antics Alumnes Salesians. Els protagonistes foren: Carlos Martínez com a Rei i Jordi Martínez com a patge.

Després s'ajuntaren l'Alferes i els cavallers, però aquesta vegada amb el seu "boato" particular per celebrar un dinar de germanor als locals de la filà.

El dia 10 de gener tingué lloc el tradicional "ensayo" infantil a les 10 del matí als locals de la filà. Aquest moment serví com encontre de tota la infantesa alcodiana i també s'aprofità per a lliurar els premis del concurs de dibuix i pintura en les persones dels xiquets Carlos Ignacio Lloret Prats, Pepe Montiel de la Cruz, Fernando Sempere Vicedo, Raül Climent San Sebastián i Jorge Ferri Soler. També es lliuraren els premis de redacció a les xiquetes Cristina Cabanes Pérez, Mónica Llinares Domínguez i Belén Cuesta Cremades.

El dia 16 de gener hi hagué un peculiar "ensayo" als locals de la filà Mudéjars, alferes moro. La peculiaritat no fou un altra que els assistents a l'esdeveniment,

els quals eren els components de les quatre esquadres de negres de les festes de l'any 93. Hi anaven acompanyats per uns quants músics de la banda "Primitiva". Els protagonistes de les festes futures s'ho passaren d'allò més bé.

El dia 24 de gener es feren les proves de maquillatge per part dels cavallers, a la caseta de Kiko Nadal. Ací quedà definida la cara que portaria cadascú el Dia de l'Entrada.

De nou, individus i socis es donaren cita a la filà en un nou "ensayo" celebrat el 25 de gener.

Els dies 13 i 14 de febrer, s'hi aplegaren al Centre Cultural de la nostra ciutat, la Societat Unión Musical i la Corporació Musical Primitiva, ambdues d'Alcoi, per gravar el disc-compacte "Firam Firam", obra promocionada pels cavallers i l'Alferes i que feia realitat un projecte que ells tenien en el cap. Fou una gran aportació a aquesta alferesia.

El mateix 13 de febrer, alhora que es donava l'esmentada gravació, es produí la primera mostra de germanor de moltes altres que després vingueren, amb un "ensayo" dels dos grups de protagonistes principals d'aquesta bonica història, els cavallers, encapçalats per l'Alferes i l'esquadra de negres. El bon ambient hi reginà i mai més no deixà de ser així.

El dia 19 de febrer s'ajuntà tota l'esquadra de negres al taller de Fermín Vélez, encarregat de la realització material dels "trajes". S'hi féu la prova definitiva de tots els "trajes" per a poder acabar de subsanar les petites deficiències que quedaven i, alhora, definir la formació de l'esquadra per altures, la qual seria definitiva per a poder triomfar pels carrers d'Alcoi. No faltaren el cava i les galetes per tal d'animar la festa.

El mateix dia, al restaurant Lolo, al seu local interior passaren a ser protagonistes de la festa les dones dels esquadres negres, on es feu la presentació del seu "traje", amb disseny de Jordi Sellés i obra de Fermín Vélez.

El dia 13 de març tingué lloc un altre "ensayo" al què assistiren els components de les esquadres de negres de l'Alferes i el Capità. S'aprofità l'event per a conèixer-se millor si és que l'amistat encara no hi era suficient.

El dia 21 de març es celebrà al mas de Paco Juan, imaginària de l'esquadra de negres, la presentació oficial del cavall on el cavalliste Manolo Martí féu gala d'unes arts eqüestres molt sòlides. Per ser diumenge pel matí, hi hagué una rostida de xulles regada amb vi i cervesa.

Per tal de no perdre el ritme es realitzà un "ensayo" el 26 de febrer.

El dia 27 de febrer succeïren diverses coses simultàniament a esmentar. En primer lloc, a Alcoi caigué una nevada considerable, d'eixes que es veuen de tant en tant. A la volta, tingueren lloc dos "ensayos" en dos llocs diferents. Un d'ells a la filà Creuats entre les esquadres de negres dels Alcodians i els Creuats estretint així llaços d'amistat. Per un altra banda, un "ensayo", que

quasi no es produeix per manca de músics per causa de la nevada, d'un munt de dones del "boato", encapçalades per la Favorita Fina Orejuela. Sens dubte, una jornada peculiar.

El dia 7 de març, els cavallers i l'Alferes es desplaçaren fins a Sant Vicent del Raspeig per tal de fer una prova amb la carrossa que traurien el 22 d'abril. Calia estar-ne segurs de la comoditat que tenia per tal d'assegurar-se una estona sense sobresalts.

Com ja és tradicional, el 18 de març se'ns convocà de nou per a l'"ensayo" de Sant Josep, on es rebé la visita de les dones al final d'aquest, obsequiant-les amb cava i pastissos.

El dia 20 de març hi hagué un nou acte al Restaurant La Montaña de Cocentaina. S'ajuntaren l'Alferes i tots els seus cavallers, a banda de l'Alferes pare i alguns amics, tots alcodians, amb les dones de cadascun d'ells, per enfortir més, si cal, l'amistat. En aquest sopar, invitació de l'Alferes hi hagué bescanvi de regals de tota mena. En primer lloc, l'Alferes i la seua dona, i a la vegada favorita, Fina, regalaren a les dones presents un collar molt bonic que quedava preciós penjat del coll de cadascuna d'elles. Als cavallers els va tocar una figureta amb el "trage" de cavaller. Aquest regal serà ben guardat per tots com a record perpetu dels inoblidables moments passats. La iniciativa va passar a les dones dels cavallers que regalaren a Fina un ram de flors i un rellotge. Finalment, els cavallers regalaren al seu Alferes i la seua Favorita un joc d'escacs amb figuretes de porcel·lana i que estava encristallat. Sens dubte fou un gran regal, tant per la bellesa com per la grandària d'aquest. Tot acabà, com no?, amb unes filaetes masculines i femenines per a acabar de donar ambient a la festa.

El 26 de març hi hagué un "ensayo" d'Alferes i cavallers amb equip, gentilesa de Fernando Lloréns.

El dia 27 de març, individus i dones celebraren als locals de la filà el tradicional Sopar amb la Dona Alcodiana. Els regals per a elles foren nombrosos i cap se n'anà amb les mans buides. Destaca el que donà l'Alferes abans de començar: un petit ram de flors. De la mateixa manera, la filà lliurà un canelobre a cadascuna de les dones. Es sortejaren molts detalls que la filà havia adquirit en la subhasta que es celebra el desembre en la Societat en benefici de l'asil d'ancians de San José. Hi hagué molta marxa i bona música.

El dia 29 del mateix mes, es feu realitat un somni que tant els cavallers com l'Alferes havien compartit, la presentació del disc-compacte "Firam, firam" amb la col·laboració de les bandes alcoianes la Primitiva i la Unión Musical. Es sentiren diverses composicions incloses en l'obra i l'acollida fou força bona. L'acte es realitzà al Saló d'actes de la CAM i comptà amb les intervencions de Santiago Segura, Ernesto Valor, Juan M. del Valle, Gregorio Casasempere i Josep Pérez i Tomás.

El dia 3 d'abril es celebrà l'assemblea de Rams on cadascú demanà el seu lloc en la Festa de l'any 93, any d'Alferes.

El darrer “ensayo” de l’any fester, realitzat aquest dia, fou una mica especial en estar tota la filà convidada per l’Alferes i pels cavallers, gest que demostrà la seua estima per tots nosaltres.

Durant els dies 8, 9 i 10 d’abril es celebraren les jornades del trofeu de filaes en les diferents modalitats esportives. La nostra filà hi participà en tres. En futbol sala no es repetiren els èxits anteriors de cap de les maneres. En bàsquet no s’aconseguí cap victòria tampoc. En petanca guanyàrem un partit i prou. Així doncs, els nostres esportistes no estigueren al nivell d’una filà que estava celebrant l’alferesia, però de segur que els ho perdonem.

El dia 11 d’abril es celebrà el Diumenge de Glòria. Com és costum, a les 8,30 hores tingué lloc l’esmorzar als locals de la filà amb el tradicional vermut, per a procedir, a continuació, a la vestida dels gloriers, càrrecs desenvolupats enguany per Jordi Abad Carbonell, com a gloriier oficial, i Francesc Julià Pérez Climent “Menta”, com a gloriier de l’Hospital.

A les 9,30 hores, una vegada finalitzat l’esmorzar i la vestida, els individus de la filà i els gloriers baixaren al Santuari de Maria Auxiliadora, on foren beneïts, com també el nou banderí de la filà, tancant-se l’acte amb el cant de la “Salve Regina”, que va ser interpretat per uns pocs amb acompanyament gutural de la majoria. Posteriorment, i acomboiats per una xaranga, es dirigírem a la Plaça d’Espanya.

Arrancà l’acte amb la interpretació del pas-doble “El Capità”, quant les agulles del rellotge del Campanar marcaven les 10 del matí. Acte seguit, ho féu el bàndol moro amb el pas-doble “Creu i mitja lluna” de José Maria Valls Satorres. Seguidament començaren a sonar els primers compassos de “Pare i fill” de Camilo Pérez Laporta, pas-doble escollit per a acompanyar els gloriers cristians. Per un altra banda isqué l’autobús què portà els gloriers de l’Hospital des d’el carrer Sant Llorenç a les 10,15 hores.

Una vegada finalitzada la Glòria, els nostres companys foren arreplegats per dirigir-se cap a la filà on es celebrà un vermut per a aquells que ho desitjaven, sent aquest, com és costum, “a escoti”.

A les 18,30 hores començà l’“ensayo” als patis del col·legi amb una nombrosa participació dels membres de la família alcodiana. A continuació passàrem tots als locals de la Societat on, aleshores, s’hi desenvolupà el berenar-sopar, amb “mona” inclosa, on el soroll més quotidià va ser el produït pels impactes dels ous en els fronts de la gent.

Després del sopar, tingué lloc “l’entraeta” del berenar què transcorregué per l’Avinguda del País Valencià. En iniciar-se “l’entraeta”, foren pocs els individus que hi acudiren però a poc a poc anà produint-se la incorporació de la resta durant el trajecte, fent-ho algú a les rodalies del Cantó el Pinyó.

El dia 13 d’abril es celebrà la primera entraeta oficial de la filà, la qual transcorregué pel carrer de Sant Nicolau, sent-ne nombrosa la participació de la filà.

El dia 16 del mateix mes es produí la presentació de la revista Alferes 93. L’acte comptà entre altres personalitats, amb la presència del alcalde de la ciutat, Josep Sanus, del President de l’Associació de Sant Jordi, Octavio Rico, i

de la resta dels càrrecs de la festa. Introduí l'acte l'individu de la filà Adolfo Seguí. En primer lloc, cridà tots els càrrecs de la festa per a que presidiren també l'acte i després de la introducció, el President de la filà Magenta del barri de Sant Blai d'Alacant, Claudio López, féu un regal a l'Alferes, consistent en una espingarda. Cal dir que Jordi està molt introduït en aquesta festa que es celebra a la capital de la província.

A continuació, el primer tro, Santi Segura, dirigí unes breus paraules a la gent, congratulant-se de l'any de càrrec i veient feta una realitat l'edició de la revista. Acte seguit, Alexandre Martínez ens donà una petita referència del contingut de la revista, interromput breument pels esclafits produïts per la traca d'unes noces que es celebraven al Santuari de Maria Auxiliadora.

L'acte el donà per conclós Adolfo Seguí i la interpretació de l'Himne de Festes. Tot seguit, tingué lloc un "ensayo" en què es notava una gran unió davant del repte que l'any d'alferesia ens imposava.

El dia 17 d'abril es celebrà la processó del Trasllat de la imatge de Sant Jordi "el xicotet" des de la seua església fins a la de Santa Maria. Cal destacar, com tots els anys, la nombrosa participació de la filà.

A les 23,00 hores, tingué lloc la primera "entraeta" per part de l'esquadra de negres. Previament, esquadriers i dones, acompanyats per Alferes i Favorita s'ajuntaren al Restaurant "Apolo" on, a més de bon menjar i bona beguda, hi hagué un regal per a les dones consistent en un motiu del "trage" de l'esquadra per a col·locar-lo en una cadena i lluir-lo com a collaret. Per a l'Alferes també hi hagué un detall consistent en una agulleta amb l'arma del disseny de l'esquadra en or, el mateix regal que havia fet ell a l'esquadra dies abans. Així quedava completament integrat dins del grup si es que no ho estava ja. Poc després, i en la Font Redona, arrancà l'entraeta sota les ordres de César Puig i amb una pluja de tovallons llançats a l'aire per part de l'esquadra de negres dels Creuats, filà que ostentà la Capitania Cristiana del 1993. Fou un detall d'amistat molt bonic.

Successius "cabos" anaren portant avant l'entraeta sempre seguida per les constants dones dels esquadriers, per donar-los suport i deixar córrer alguna llagrimeta d'emoció quan els giraven l'esquadra. L'apoteosi final fou l'entrada a la Plaça fent de "cabo" l'Alferes Jordi, donant fi a aquesta "entraeta".

El s'endemà, 18 d'abril, i sense temps per a respirar es celebrà la Glòria Infantil, càrrec desenvolupat enguany per Óscar Boronat Fuster. A les 9,00 hores s'arreglè de l'església de Santa Maria el xiquet, acompanyant-lo a la filà on tingué lloc l'esmorzar. Finalitzat aquest, s'acompanyà el glorièret, envoltat pels membres més menuts de la filà, fins el Partidor, no sense fer abans l'acostumada visita al Santuari de Maria Auxiliadora.

S'inicià la Glòria amb un oratge magnífic. Els glorièrets gaudiren bona cosa entre els aplaudiments de la gent i les notes de la música.

Una vegada finalitzat l'acte al Parterre, acompanyats per una xaranga i amb el soroll de fons de la "masclètà" de la Plaça, ens dirigírem a la filà per prendre el vermut pagat "a escoti" que hi havia preparat. Enhorabona a Óscar per aquest gran dia per a ell.

El dia 19 d'abril, ja completament ficats de ple en la festa, tingué lloc la segona "entraeta" de l'esquadra de negres precedida d'un sopar en la filà. El carrer de

Sant Nicolau acollí de nou els esquadrers alcodians en una nova nit inoblidable. Individus de la filà, dones, núvies i molt de públic ompliren els laterals del carrer de Sant Nicolau servint-los d'acompanyament durant tot el trajecte.

L'endemà, 20 d'abril, transcorregué pel País Valencià i Sant Llorenç la segona entraeta oficial de la filà què es desenvolupà amb les característiques i la normalitat de sempre.

I, a la fi, arribà el Dia dels Músics, 21 d'abril, vespra del que seria un gran dia per a la família alcodiana.

Començaren a sentir-se les primeres notes de les diferents bandes de música que isqueren des del "camet", tenint lloc, així el començament de la festa del pas-doble.

Quan les agulles del Campanar marcaven les 20,30 hores, s'interpretà l'Himne de la Festa per totes aquestes bandes, per la Coral Polifònica i per les veus de milers d'alcoians entusiasmats i desitjosos de festa.

Poc després, les filaes anaren omplint-se i entre elles la dels Alcodians, sabedors, com erem, dels esdeveniments que s'ens acostaven. Hi va tenir lloc la degustació, i per a molts la repetició de la saborosa olleta. Acte seguit, i amb la consegüent flatulència intestinal, ens dirigírem a la Font Redona per a fer la tradicional "entraeta".

22 d'abril: Dia de les Entrades i dia gran. Després de l'Avemaria i de l'Himne començà la festa amb els Creuats com a filà que ostentava la Capitanía cristiana. Un poc més darrere i enmig de les filaes cristianes, en ser la filà de l'alferes isqueren els Alcodians arrancant la Diana, en el seu primer tram Àngel Julià sota les notes de "Krouger". Més avant prendria el relleu Jordi Martínez Juan, i poc després Miquel Pastor.

El segon tram tingué un protagonista d'excepció, el pròxim Capità, Vicent Gisbert, el qual féu "l'arrancà" i el "cabo" durant tot el tram.

A la fi, al tercer tros, anomenat del "Carbonato", fou Pep Cantó el "cabo" de torn.

L'entrada dels Cristians començà amb els Creuats com a protagonistes i per damunt de tots, Javier Vicedo, Capità, a banda d'Alferes l'any anterior. Magnífics els "trages" dels cavallers i els espectaculars metalls en l'esquadra de negres lluint al sol d'aquest dia. Dins d'aquest "boato" hi havia un abanderat alcodià: Rafel Abad.

La filà d'enmig foren el Gusmans amb una esquadra de negres de tonalitats griseses, com la indumentària oficial de la filà.

Menció especial per als Maseros que tragueren una esquadra especial commemorant el seu 150é aniversari.

Tot açò succeïa als carrers d'Alcoi mentre en diversos llocs del carrer Sant Vicent, el "boato" dels Alcodians, anava prenent forma. Tot el món es vestia i es maquillava. El "boato" fou obra d'Alejandro Soler i de José Moïña.

Arribà l'hora, i els timbalers i trompeters, acompanyats per Mossen Torregrosa, personatge que encarnava Juanito Llopis, el banderí, Santiago López Peiró, i l'Ambaixador Cristià obrien camí.

Un grup d'individus a cavall i a peu, portaven unes banderes heràldiques amb els cognoms dels cavallers.

Ara hi feia acte de presència un dels atractius principals, el ballet d'Inma Cortés, que, amb coreografia de Carmina Nadal, representava la llegenda de la Cuca Fera, on la princesa Margarida era empresonada pel drac i salvada pel cavaller Sant Jordi. Dos cosos de dansa representaven el Bé i el Mal mentre Sant Jordi deambulava pel mig de la dansa. El drac estava representat per una carrossa amb cap mòbil on anava la princesa. Darrere un grup de músics tocava la composició d'Àngel Ferrando "Mascarada".

Una carrossa seguia al ballet, amb un frare custodiat per uns guerrers. El frare demanava protecció per a l'Alferes.

Darrere, nombrosos grups de dones representaven guerreres, ballesteres i arqueres amb luxosos "trages" medievals.

Màquines de guerra com catapultes eren arrossegades per individus alcodians. Catorze dames caminaven davant de la carrossa de l'Alferes. Eren les dones dels cavallers i d'algunes amiges.

I, a la fi, la carrossa, punt culminant del "boato" alcodià, amb Jordi Seguí Ripoll de cap suprem de les forces alcodianes envoltat pels seus dotze cavallers i protagonistes d'aquesta història: Jordi Seguí Romá, Juan Luis González, Alexandre Martínez, Carlos Martínez, José Moïña, Kiko Nadal, Jordi Martínez, Juanjo Cubero, José Vicente Pascual, Paco Tajuelo, Pedro Llorca i Felo Carbonell. El dissenyador en fou un d'ells, José Moïña. La Unión Musical Contestana interpretava magníficament "L'Ambaixador Cristià".

Un grup de mercenaris, experts en arts marcial, feien gala d'unes bones aptituds per a la lluita.

Darrere dos grups de dones, hi anava el seguici oficial de la Favorita, Fina Orejuela, dalt d'una bonica carrossa amb el Rodella, Jordi Seguí Orejuela i acompanyats per Pablo Cascant Seguí, cosí germà de l'anterior. Els tres acompanyats per la Música Nova i la composició "El Barranc del Cint".

Parelles d'alcodians amb disseny complet precedien l'esquadra de blancs sota els sons de la marxa "Alcodianos" i la mestra batuta d'Adolfo Seguí que arrancava l'esquadra en el Partidor. Fou ajudat en la tasca de "cabo" per Ricardo Cascant. El genet, Paco Juan, demostrà un gran domini sobre el cavall.

Una carrossa amb un teler i amb xiquetes, i unes parelles d'individus amb disseny complet precedien a l'esquadra de negres amb disseny de Jordi Sellés. Destacaven del "trage" una bonica capa vermella, un impressionant "casco" i l'arma i l'escut penjats a l'esquena. Un conjunt molt reeixit. La grata feina de "l'arrancà" fou encomanada a César Puig que ho feu amb mestria i bon fer. D'ací arrancà un camí de glòria i aplaudiments on també lluíren el cabo Jose Payá, Alberto Domínguez, Miquel Pastor, Jordi Sirvent, Màrius Gomar i Ismael Gisbert. Altres esquadrers foren Josep Pascual, Josele Lloret, Paco Aguilar i Francesc Julià Pérez Climent "Menta". Per a acabar-ho d'adobar estava el cavalliste Manolo Martí, demostrant hàbils maneres eqüestres. La banda de Rafelguaraf tancava la il·lusió amb la marxa "Als Cristians".

Dones i fills dels esquadrers desfilaven darrere amb "trages" similars a aquestos.

Per a tancar la desfilada hi havia un grup d'alcodians amb xiquets, un grup de petits feters portant banderins i la carrossa final què transportava els més menuts i el Cop.

L'oratge ens acompanyà tota l'estona contribuint a arredonir l'èxit.

Poc després, la filà rebré els protagonistes de la història amb una sorollosa traca que va trencar algún cristall del veïnat. El dinar va ser important per a poder reposar forces i també va servir per poder fer un bescanvi de les sensacions viscudes en eixa hora i poquet inoblidable.

Mentrestant, el bàndol moro anava preparant-se per assaltar els carrers alcoians sota les ordres del Capità "Ligero" Juan Bordera, dalt d'una carrossa i envoltat per exòtics animals. Un ballet de dones cobra donava pas l'esquadra de negres que desfilava amb la Marxa del Centenari del mestre Amando Blanquer proveïda d'uns vistosos escuts de cap de lleó.

La esquadra de negres dels "Jodios", filà d'enmig, portava un espectacular maquillatge amb plomes verdes i blanques al cap.

Ramiro Gisbert, Alferes moro per la filà Mudéjars, repetia experiència quaranta anys després. Anava precedit per dues cistelles d'on eixien dues dones serp fent una dansa molt sensual. El ballet era molt singular per estar damunt d'una carrossa i precedia, a la vegada, una espectacular esquadra de negres, la qual posà el colofó a un gran Dia de les Entrades.

Durant tota aquesta estona, els membres alcodians envaïen els carrers i pubs del centre d'Alcoi passant-s'ho d'allò més bé.

De nit tingué lloc el sopar què ens permetí agafar les calories necessàries que després cremaríem acompanyats per una disc-mòbil, contractada per a l'ocasió. El ball s'allargà fins altes hores de la matinada.

Cal destacar que part de l'èxit dels cavallers i l'Alferes residí en el fet de que dormiren junts tots els dies de festa al mateix col·legi, facilitant així l'acompliment dels horaris. Alhora, també reberen l'ajuda inestimable de dos amics, Luis Brotons i Joan Vicens Petit, els quals feren una fosca, però eficient tasca de suport durant els tres dies.

El dia de Sant Jordi, 23 d'abril, la participació de la filà arrancà amb la participació de la gent jove de la filà, demostrant, de bon matí, envejables aptituds. La nota curiosa la protagonitzaren els cavallers que van formar darrere de la infantesa, incorporant-se així a la diana infantil.

Mentrestant, els que llegíem la premsa local hi quedàvem meravellats i satisfets amb paraules com aquestes:

"Los alféreces del 93, por lo demás, han brillado por sí mismos haciendo olvidar que se trataba del cierre de los desfiles. Quizá podría sonar a exageración que éstas han sido las "entradas" de los alféreces, pero muy cerca han estado".

"Insuperable el Alférez Cristiano, los Alcodianos y su boato"

"La filà Alcodianos hizo ayer el milagro de convertir un boato impresionante en calidad i cantidad, en un ágil desfile compacto, equilibrado, ingenioso, tradicional y hasta munificente, generosísimo para un público que transformó en aplausos y ovaciones su admiración".

"El Alférez Cristiano 1993 fue todo un alarde de buen hacer, de organización y de servidumbre a la fiesta, por eso hay que felicitar sinceramente a los Alcodianos".

"... un boato que ha servido a los Alcodianos para finalizar una alferecía que posiblemente haya sido la más completa de la etapa moderna de esta entidad".

"El Alférez, eje y centro integrador de todo el boato, la escuadra de negros y la carroza donde se recordaba la leyenda del caballero San Jorge, fueron tres momentos importantes dentro de una alferecía magnífica que levantó amplios

comentarios favorables entre los miles de espectadores que presenciaron la Entrada de Cristianos. El Alférez estaba impresionante, en lo alto de una carroza donde los caballeros arropaban magníficamente a su señor, hecho ciertamente novedoso dentro de este tipo de boatos. La escuadra de negros, sensacional, compacta, guerrera y con todos los aditamentos clásicos, lucía una capa espectacular, casi un grito de color dentro de unas vestimentas severas por su propia naturaleza. La escuadra recogió parabienes en todo el trayecto. Pero quizá la incorporación más sugestiva fuera una carroza donde se rememoraba la leyenda del dragón, con la doncella aprisionada a sus pies, mientras el ballet que le precedía representaba con sus danzas al Bien y al Mal, a través de unos movimientos sincronizados. La carroza, dotada de movimiento, intentaba devorar a la doncella, simbolismo que los espectadores saludaron con calor, igual que el resto del formidable boato montado por la filà Alcodianos en su año de Alférez”.

Després d'un lleuger esmorzar, la comitiva alcodiana es dirigí cap a l'esglèsia de Sant Jordi per prendre part en la processó de la Relíquia, mescla d'ostentació i de devoció, on el poble aprofita per veure detingudament les vestimentes dels protagonistes. L'Alferes oficial a partir d'ara i pel que restava de festes seria Jordi Seguí Romá, què agafava el relleu de son pare, Jordi Seguí Ripoll, tots dos de renom “Quaranta”.

La Missa Major a l'esglèsia de Santa Maria estigué oficiada per l'arquebisbe de València Monsenyor Agustín García Gascó, solemne com sempre.

Una vegada conclosa la missa, el fill de l'Alferes i de la Favorita que va ser Rodella en l'entrada del dia anterior fou batejat, amb el nom, com no?, de Jordi aprofitant l'ocasió. Mentre, pràcticament tota la filà, incloses les dones i xiquets esperaven fora per tal d'acompanyar els protagonistes al dinar del Dia de Sant Jordi. Traca a l'arribada a la filà i dinar festejant el dia del patró.

En finalitzar el dinar, començà l'intercanvi de regals. Primerament, regals per a l'Alferes i per a la Favorita per part de la filà, d'algún familiar i d'algún amic. Després, regals de l'Alferes i dels seus cavallers per a totes les dones presents i com a sorpresa final un exemplar del disc-compacte “Firam, firam” per a cadascun dels individus de la filà. Cal dir que l'Alferes, en una assemblea anterior a festes, digué a tota la filà que no compraren el compacte perquè després de festes ho podrien fer a més baix preu. Fou un hàbil discurs que tots cregueren i què després entengueren i agrairen. Els regals i el “confetti” foren els protagonistes a la fi del dinar.

De nou la seriositat ens reclamava i la Processó General també. Des de la Placeta del Carbó n'isqueren de nou els alcodians, amb Santiago López com a banderí oficial al capdavant, al carrer en aquest any especial per a honrar Sant Jordi. Una vegada acabada, tot el món se n'anà a la filà amb bon apetit per a donar compte de les viandes preparades per al moment. El ball posà un nou colofó a aquest segon dia de la trilogia festera.

Ben enjorn, el Dia dels Trons, 24 d'abril, els més matiners de la filà, i entre ells l'Alferes i alguns dels seus cavallers, es donaren cita en la filà per tal d'esmorzar. Una vegada arreplegades les forces, ens dirigírem tots cap a les rodalies del castell on tingué lloc l'ambaixada.

Finalitzada aquesta, començà el “disparo”. Les primeres trabucades isqueren fallides, però prompte els trabucs començaren a funcionar com calia.

Tingué lloc l'encaro a la Plaça Mossen Josep amb l'Alferes moro que en aquest cas no n'era l'oficial sinó el seu fill. El soroll fou canviat pel cava i els regals durant uns instants, cosa que les oïdes agraïren.

Una vegada conclosa la batalla matinal amb la victòria mahometana i la lluita d'armes on el nostre Alferes va demostrar un gran estil, ens dirigírem tots cap a "L'Antigua Sevilla" per fer-se l'aperitiu de rigor al lloc que ja era tradicional. Finalment, el dinar ens esperava a la filà i n'entràrem tots a ella als sons de la marxa "Alcodianos".

Enmig del dinar, fórem gratament interromputs per les filaes veïnes, què ens demostraren la seua amistat donant un regal al nostre Alferes. Aquests actes sempre es desenvolupen dintre d'un agradable i fraternal ambient.

A les acaballes del dinar i com tots els anys, la major part dels membres de la filà reclamaven la nostra música per a donar-li ambient a la vesprada, sent aquesta reclamació, enguany, més sorollosa que mai, a la qual la banda, en un primer moment, no en féu, de cas, però, acte seguit, i al pujar el soroll dels que feien la demanda, feren intenció d'arreglar i d'anar-se'n, cosa que va produir una forta xiulada per part dels festers. Moments després es calmaren els ànims, tenint lloc un improvisat i desenfadat "ensayo".

El soroll que produïen els arcabuzos mahometans ens avisà que l'hora de la segona incruenta batalla del dia era a prop. Calia agafar tots els trastos i baixar-se'n cap a la Plaça de Mossen Josep per a gaudir d'un nou encaro entre els dos Alferes. Després d'abraçades i bones paraules començà l'acció de nou que aquesta vegada acabà amb victòria cristiana. Conclosa la batalla, i una vegada arreglat el nostre triomfal Alferes, acompanyàrem, junt a les altres filaes de càrrec, a Sant Jordi, "el Xicotet", des de l'església de Santa Maria fins la de Sant Jordi, el seu temple, on tingué lloc l'últim acte religiós de les festes amb l'Himne del nostre patró Sant Jordi Màrtir.

Sols li restava a Jordi anar a la filà per donar per conclòs aquest any d'alferesia alcodiana amb la tranquil·litat que dóna l'èxit obtingut.

Però la festa no acabà ací perquè encara quedava l'acte potser més emotiu i que molts ens posa els pèls de punta durant una estona: l'Aparició de Sant Jordi. Dalt dels merlets del castell emergí la figura georgiana encarnada pel xiquet Iván Amorós Chinchilla que va posar fi als actes oficials d'unes festes, com totes encara que per a nosaltres un poquet més, inoblidables.

Resistint-se a finalitzar allò que sense remei s'acaba, alguns individus de la filà formaren part de distintes "entraetes" i soparets celebrats a la Plaça d'Espanya. La participació dels festers i del públic en aquests actes desenfadats i sense la pressió de l'oficialitat, fou molt nombrosa ja que l'endemà era diumenge, i per tant, festa, i encara hi havia temps per a esgotar les cada vegada més minvades forces. Tot açò durà fins la una de la matinada, quan féu la seua aparició una inesperada tronada, molt breu, però que li restà ambient a la joiositat. Tanmateix, la festa durà per a molts fins les primeres hores del matí del dia del descans, en llocs tancats, donada la climatologia adversa.

Per als nostres protagonistes, cavallers i Alferes, encara hi hagué dues oportunitats més de lluir els "trages". Una d'elles fou en les festes del barri de Sant Blai d'Alacant on desfilaren formant una esquadra, convidats per la fila Aragonesos. L'altra, a Fontilles, no sols per a ells, sinó també per a l'esquadra de negres i tots els altres membres de la filà i del "boato".

Però tot açò ja correspon a la crònica d'un nou any d'emocions per a la nostra filà, l'any del Capità, amb uns altres protagonistes i per damunt de tots Vicent Gisbert, Capità Alcodià 1994.

L'entrada en l'era moderna dels càrrecs fou, aleshores, un èxit més que clamorós i tot això gràcies a tots els individus de la filà i als altres col.laboradors, cadascun en la seua mida i responsabilitat. Sempre es déu destacar la germanor i el bon ambient. El poble d'Alcoi així ho reconegué.

VISCA SANT JORDI!

CRÒNICA 92-93